

Rok 1986 znamenal obdobnou záplavu jako rok předešlý. Na tradičním slavnostním ohni při semináři se porotci i organizátoři do autorů a autorek pustili ostřeji, a tak v dalších letech počty příspěvků klesly a kolísají od té doby mezi dvěma a třemi stovkami. Druhého Zlatého Trapsavce si odvezla Kavče, jejíž povídka se zvířecími hrdiny oplývajícími lidskými vlastnostmi pobavila.

Příjemné čtení **V POLEDNÍM SLUNCI** Léto rozpaluje skály i les, blíží se poledne, a v trávě si ježek, rejsek a veverák hrají na trampy. Téhle báječné hry se zúčastnil i hloupý malý plšík, ale protože šel na nervy, poslali ho dělat vlak. Běhá po lese, tenounce pohoukává, a veverák za ním chvílemi volá, že pořádný vlak má vždycky zpoždění, aby tedy přijel za hodně dlouho.

Ježek, rejsek a veverák se povalují v [pornmobile](#) trávě, hovoří drsným hlasem a čekají na vlak. Rejsek navrhl, že správný tramp musí mít v tlamě cigáro, což bylo přijato s nadšením, a rejsek se vytasil s nedopalkem, pohozeným někde na cestě.

„Jenže z toho musí jít dejm,“ řekl veverák, „bez dejmu si nezakouříš.“

„Tak budem jen dělat, jako že dejmáme,“ rozhodl rejsek. Načež si s veverákem nedopalek půjčují, náležitě šlukují, vypouští oblaka neexistujícího dýmu a pochvalují si pěknou hru. Ježek nedopalek nechtěl, tvrdil, že alespoň jeden tramp v přírodě by měl být nekuřák.

„Tady něco cvaká,“ řekl najednou veverák a začal se znepokojeně rozhlížet. „Típní cigáro a mizíme.“

„Třeba někde někdo tříská ešusem a pozve nás na oběd,“ řekl s nadějí v hlase ježek. V trávě se zrovna objevil hloupý plšík, přijíždějící na neviditelné kolejnici, a tak se raději rozprchli. V týdně potom přišel v jednom velkém městě, do jedné malé hospody na slezinu tramp a vítězně hodil na stůl čerstvé fotografie. Hlavy se nad nimi sklonily.

„Co to znamená, Majku?“ ptá se šerif.

„To znamená,“ triumfuje Majk, „že civilizace pokročila v svém ničivém přetváření přírody tak daleko, že lesní zvěř neustálým stykem s člověkem nakonec imituje všechnu lidskou činnost, se všemi negativními projevy. Ostatně to ukazují moje fotografie. Vždycky jsem vám říkal, že jednou budu slavný fotoreportér, vy jste se mi smálu, a už je to tu. Za tyhle fotky mi redakcí utrhnou ruce.“

Všichni si obrázky všelijak prohlíželi, ale netvářili se jinak nadšeně. Potom se ozval šerif. „No, já nevím, Majku, jestli to pospíchá, tak ti ruce utrheme my, třeba i s hlavou, ale tady žádná imitace není.“

„Jakto že ne,“ diví se Majk, „vidíte přece jasně veverku, jak vykuřuje vajgla. Já jsem svědek, zíral jsem na ni jako blázen. Naštěstí jsem měl v pohotovosti foťák a hned jsem reagoval. jako pravý reportér. Ale teď mě napadlo – co když je to obráceně? Máme-li v ruce důkaz, že veverka používá tlapy k práci, v našem případě nevhodné, můžeme odpovědně tvrdit, že lidi se nevyvinuli z opice, ale z veverek.“

Majkova řeč způsobila, že se šerifovi zaleskly oči. Zatímco ostatní tutlali smích pod stolem, shrábl fotografie, strčil je Majkovi pod nos a zavrčel, že nevidí nic jiného, že dvě tmavé skvrny a světlejší vršky travin.

„Ono bylo zrovna poledne, slunce stálo moc vysoko a špatně to osvětlilo,“ připustil Majk. „Ale to nevadí. Ta velká skvrna je veverka a ta menší, podlouhlá, je ten vajgl. Taky je to trochu hnutý, to si odmyslete.“

Na konci stolu se začali smát nahlas a šerif řekl: „Majku, my jsme rádi, že máš vážný zájem o fotografování. Ale proč máme proto trpět? Svěřili jsme ti vedení osadní kroniky a jak to dopadlo? O každém vandru napišeš dvě věty a doplňuješ to třiceti fotkami, který jsou jedna jako druhá, a místo lidí máš na nich jen fleky. Zrovna jako tyhle, cos nám přines.“

„Šerife, ty jsi přece všude k poznání,“ bránil se Majk a šerif zaječel. „Ale jen proto, že moje

šerifská hvězda dělá takovou lesklou šmouhu! Jinak bych byl řadovej flek, jako ostatní! Budťo přines pořádný fotky tý svý veverky, nebo už nevyslovuj žádný slovo od vé.“

Tramp se urazil, zrudl, odklidil se na židli a huhlal, že se ještě ukáže. Další víkend zase léto přálo, slunce zářilo od sobotního rána a Majk přišel do skalkového lesa s promyšleným plánem. Na místečku v jehličí, v příhodném světle nastražil pootevřenou krabičku cigaret a několik rozházel kolem. Doufal, že se mu podaří zvěčnit veverku, jak si vytahuje cigaretu z krabičky a obratně s ní, jako minule, manipuluje. Rozestřel spacák, lehl si na něj, přikryl se celtou a ze své skrýše vystrčil jen objektiv fotoaparátu. Jen počkej, veverko, myslel si, já tě dostanu. A všichni budou koukat.

Veveřák to pozoroval shora z větví a divil se. Seběhl po kmeni a zavolal si na to ježka a rejška.

„Vypadá to jako past,“ mínil rejsek a opatrně vykukoval za keřem, „ale na koho?“

„Je to šílenec,“ tvrdil ježek, „jinej by dal do pasti buřta, nebo aspoň sušenku.“

Veveřák chvíli přemýšlel a pak řekl, že v tomhle lese zažil už leccjaké trampy – dobrodruhy, romantiky, drsnáky, bojácné, vyřvávající i ty hladové, ale tenhle že je nějak extra.

„Co budeme dělat?“ ptal se ježek.

„Hlídat,“ řekl stručně veveřák.

Majk se zatím potil, protože slunce stoupalo výš a připalovalo i v lese. Dusno pod celtou a jednotvárné šumění stromů ho unavilo, a na okamžik usnul. Toho využil ježek a odtáhl krabičku i cigarety do doupěte pod vyvráceným smrkem, neboť, jak řekl veveřák, takovej materiál se musí zabavit, aby přišel jen do tlapek znalců.

Odnesení nástrahy Majka zaskočilo, ale neodradilo. Nevěděl jak cigarety zmizely, ale tušil, že zvláštní šlukující veverka není daleko. Vytáhl ze žracáku další balíček cigaret a začal lákat.

Veveřák, rejsek a ježek se nestačili divit, když viděli, jak se neznámý tramp prodírá porostem, pozvedá cigarety k obloze a volá: „Vem si! No tak vem si! Nešetřil jsem, jsou to sparty!“

„Chce chytit někoho, kdo to žere. U nás v lese takovej zvrhlík přece není,“ přemítal rejsek, „ledaže chce naučit hulit mláďata. To už tak vypadá.“

Veveřák nakrčil čumák, což mu dodalo výraz dravé šelmy a zavrčel, že v tom případě je tramp nebezpečnej.

„Co s ním máme dělat?“ zakňoural ježek.

„Odnaučit jezdit na vandr,“ zněla veveřáková strohá odpověď.

Když se mu první šiška odrazila od hlavy, myslel si Majk, že je to náhoda. Ale když přiletělo druhá a zahlédl za kmenem borovice mistrně mířící veverku, s ledovým klidem profesionála chytil fotoaparát a mačkal záběr za záběrem, zatímco mu veveřák otloukal čelo do krvava. Na slezinu se Majk přihnál jako vítěz do cílové rovinky.

„Tady to máte,“ předvedl své obrázky. „Moje veverka nejen imituje kouření, ale je inteligentní. Zřejmě jsem jí nevybral vhodnou značku cigaret a tak po mně házela šišky. Podívejte, jak mám odřený čelo.“

Šerif vzal fotky do ruky s nedůvěrou, ale pak se mu tvář rozjasnila. Na fotografiích jsou skutečně patrné obrysy veverky svírající šišku. „Je to pěkné, Majku,“ řekl uznale, „konečně máš taky něco k poznání. Ale veverky se šíškou maloval už Josef Lada, na tom přece nic není. Když veverka ohlodává šišku, musí si ji přidržet. Spletl ses, Majku, zřejmě jí spadly omylem. Vylekals ji.“

„Ale né,“ záupěl Majk, „podívejte, co má na hlavě strupů, tak mi přece věřte!“

Neměli s ním slitování a nevěřili. Další sobotu prochodil Majk po skalkovém lese s fotoaparátem a odkrytou hlavou a nešťastně volal do korun stromů: „Hod’ si po mně, no tak hod’

si po mně!“ z čehož měli ježek, rejsek a veverák ohromnou legraci. Veverák si dokonce pozval své známé veveričky, aby viděly člověka, kterého zmlátil a který chce ještě. Majk se potom vracel do lesa několikrát, hledal a volal svou veverku, až ho to omrzelo a už se neukázal.

Veverák s rejsek pak dlouhou budili v lese mezi drobnou havětí senzaci, neboť zásadně nevylezli bez cigarety v tlamě. A vždycky když si hráli v trávě na trampy, a povalovali se a vedli drsné řeči, taky řádně jako vykuřovali, a když si veverák vzpomněl a zavolal do větví borovic: „Hod' si po mně, no tak hod' si po mně!“ smáli se, až padalo jehličí. **Zlatý Trapsavec 1986**

Jaroslava Kavče Šálková